

kunde altsaa være Genstand for de Overvejelser, der maa komme.

Af mere Betydning — det kan jeg ikke nægte — er Spørgsmaalet om Skat paa Skatten. Jeg nævner de Ting, som ærede Medlemmer har omtalt; det kan ikke nytte nu at fordybe sig i Lovforslagets Enkeltheder, og jeg maa sige, at den Interesse, som det høje Landsting skænker denne Forhandling, heller ikke indbyder til at udtale sig mere udførligt, især naar man har den tvivlsomme Ære at være den fjerde Ordfører. Jeg vil indrømme, at der i dette Spørgsmaal om Skat paa Skatten er noget principielt. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet havde fuldkommen Ret i, at andre Lande ikke kender en saadan Regel som den, vi har, at man har Lov til at fradrage i sin skattepligtige Indkomst det Beløb, som man det foregaaende Aar har betalt i Skat. Men man kan ikke nægte, at Forestillingen er ret rodfæstet her i Landet; man er efterhaanden kommet til at mene, at det er retfærdigt, at man har denne Bemyndigelse, og meget taler ogsaa derfor. Imidlertid ophæves Bestemmelsen jo heller ikke. Det er kun paa et enkelt Punkt, man skal fravige den almindelige Bestemmelse, nemlig med Hensyn til Skatten af Formuen. Jeg har den Indvending derimod, at det Forhold, man lægger til Grund for denne nye Bestemmelse, er af ret begrænset Omfang. Det er nærmest i visse Landkommuner, man har mærket en Skade for Kommunens økonomiske Tilstand derigennem, at store Formuebesiddere blev fri for at betale Skat, fordi de det foregaaende Aar havde haft en saadan Skattepligt, at Beløbet oversteg deres Indtægt for det næste Skatteaar. Man maa nu ganske sikkert huske paa, at saadanne store Formuebesiddere kommer det næste Aar i alt Fald atter til at betale den store Skat, men de kan jo rejse bort, eller andet kan ske, hvorved de unddrager sig Skattepligten. Det er dette Forhold, som har bevirket, at man nu ønsker en Ændring i saa Henseende. Jeg kan ikke nægte, at nogen Betænkkelighed har jeg heroverfor, fordi der er noget principielt i dette, og fordi Befolkningen har vænnet sig til at have denne Ret, og jeg skulde derfor for mit Vedkommende være meget villig til at indgaa i en Forhandling om, hvorvidt man kunde ændre noget herved eller i hvert Fald kunde opveje dette ved en anden Bestemmelse.

Endelig har man dvælet ved den Omordning af Skatteraadene, som foreslaas i

Lovforslaget, hvorefter der oprettes Overskatteraad. Jeg finder denne Bestemmelse fortræffelig. Jeg tror, det er af teknisk Betydning og vil vise sig overmaade frugtbringende for Tilvejebringelsen af en ensartet Ligning at faa en saadan Ordning, og ganske sikkert maa jeg sige i Overensstemmelse med Finansministeren, at det, at der ansættes nye Embedsmænd ved denne Lejlighed, ikke vil skræmme mig. Jeg tror, at hvis man havde ansat en Art Skatteinspektører over hele Landet, ikke ganske paa den Maade, som her er foreslaet, vilde man ingenlunde have skadet den almindelige Ordning af Skattevæsenet, og man var nok kommet til en ensartet Ligning ad denne Vej. Men man kan naturligvis ogsaa gaa den her foreslaede Vej at oprette Overskatteraad og gøre Formændene for disse til finansministerielle Embedsmænd. Dette anser jeg for en betydelig Forbedring af, hvad vi har i Øjeblikket, og jeg kan ikke ret forstaa, at man ikke skulde kunne forhandle sig til Rette om denne Bestemmelse.

Det gælder for mig om hele dette Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten, at dets Bestemmelser ikke synes mig af saadan Art, at de kan vække særlig Uvillie fra anden Side. Er der en Forøgelse hist og her i Skattebyrden, saa opvejes den rigeligt ved den Lettelse, der kommer andetsteds, og naar den højtærede Finansminister har erklæret sig villig til Imødekommenhed overfor mulige Ønsker om Ændringer igen i disse Ændringer, kan man ikke tro andet end, at det høje Landsting ud fra sin Tradition, som er den at stille sig paa den mest velvillige Maade overfor et hvilket som helst Ministerium, skulde kunne komme til et Resultat, der var nogenledes tilfredsstillende ogsaa for den højtærede Finansminister. Men det faar vi at se i Udvalget.

Hvad angaar Forslag til Lov om Ændring i Lov om Afgift af Arv og Gave, er jeg lidt forundret over, at den højtærede Finansminister overhovedet har saa særdeles Interesse for det, thi den Paragraf, som er nævnt ogsaa af tidligere Talere, og som gaar ud paa, at den Indtægt, der kan fremkomme ved Lovforslagets Ophøjelse til Lov, skal opvejes ved, at indirekte Afgifter nedsættes med samme Beløb, bevirker, at Finansministeren ikke i Øjeblikket med nogen Sikkerhed kan vide, om han i det hele taget faar nogen Indtægt af Loven. Thi bagefter skal Finansministeren dog foreslaa den høje Rigsdag, hvilke